

ROZPRAVY

LIST PRO KRESTANSKOU DEMOKRACII

ROZPRAVY, journal du Mouvement démocrate-chrétien des réfugiés de Tchécoslovaquie. Parait sous le patronnage de l'Internationale démocrate-chrétienne et de l'Intercomité des réfugiés politiques de l'Europe Centrale. Rédacteur en chef : S. Ghelfand. Editeur responsable : Marie Stara-Stainier 49, rue de la Brasserie.

C. C. P. N° 602.80 — « ROZPRAVY » BRUXELLES

Imprimerie Pierre VAN HOUPLINES, 130, rue Verte. Bruxelles.

Novembre- 1 9 5 3 - Décembre ROCNIK IV., c. 14 - 15
LISTOPAD. - PROSINEC

OBSAH :

Nasim ctenarum !

Jak se falsuje historie.

Co je to vodikova bomba.

17ka v novém kozise.

Komentare a poznámky,

(m.j. Soumrak Zahranicního ustavu).

NASIM CTENARUM !

Timto cislem dovršuji Rozpravy čtvrtý ročník svého vycházení. Čtyři roky boje uplynuly, boje za křesťanskou demokracii a proti zvrhlým naukám marxismu a jeho socialistické praxi. Nebáli jsme se nikdy povedeti pravdu do očí a kacíři jsme nemilosrdně modly. Začali jsme takřka sami, beze stoupence, bez vlivných styků a známostí, proti proudu a ustáleným politickým poverám. Nyní se ohlížíme na práci uplynulých čtyř let a můžeme s uspokojením říci — bojovali jsme dobrý boj.

V právě uplynulém roce podarilo se nám vydávati Rozpravy tiskem. Sidíme ještě naše čtenáře o ty hacky a carky, ale i to bude. Musíte nám však pomoci. Obrácíme se ka vám s prosbou, abyste podle svých možností přispěli na tiskový fond Rozprav. Číslo našeho sekového konta je : CCP N° 60280 - Rozpravy, Bruxelles. Vyzyvame zejména stoupence a příznivce KDH, aby nezapomínali na svůj časopis. Chceme Rozpravy vydávat aspoň dvakrát měsíčně, o větším počtu stránek a větším nákladem. Chceme v nastávajícím roce zvýšiti náklad Rozprav aspoň na 3000 exemplárů. Chceme uveřejnovati básně, povídky, sportovní zprávy a hlavně pravdivé informace z domova a exilu, abychom tak celili vyhlaným a tendencním « informacním službám » prodejněho emigrantského tisku. Pomůžete-li nám, uskutečnime to vsechno.

A nyní slovo k odjurcum. Nenamitali bychom nic proti tomu, kdybyste proti nam verejne diskutovali, proti nasim argumentum uvadeli protiargumenty, proti myslence postavili myslenku. Avsak nic takového necinite. Zato vsak pomlouvate, l-zete, klevetite a intrikujete. Najimate placené nemravny, aby spinili nasi redakci. Snazite se zastrasovanim a hrozbami donutit nase spolupracovniky, aby odmítli dalsi svou spolupraci. Neschopni porazit Rozpravy v ideovém boji, podle prepadavate ze zadu, protoze jste uz davno ztratili svedomi a cest a jste schopni vseho zlého, co vam naseptava vase divoka nenavist vuci nam. Nebude vac to ale nic platné. Rozpravy vychazeji a budou vychazet. Avsak upozorňujeme, ze budeme odnyni uverejnovat kazdy pripad zakernosti a podlosti, kterych se odporci dopoustejí vuci nam, a to bez ohledu na osobu a stav utocnika.

Vstupujeme nyní do patého rocníku Rozprav v exilu. Kéz Pan Buh da, aby se rok 1954 stal také rokem osvobozeni nasi drahé zotročené vlasti a naseho statného navratu domu!

Svaty Michaeli Archandele, bran nas v boji!

Redakce a administrace.

JAK SE FALSUJE HISTORIE

Josef Kalvoda

V říjnovém čísle Hlasu Československa z t. r. vydaváném t. zv. Radou svobodného Československa, je nekolik statí, které jsou hodny blizsi pozornosti. Tak tu máme na pr. uvahu na pokračovani od Vratislava Buska « Poučení z unorového prevratu ». Zde v jednom odstavci soudruh Busek píše, ze v nekterych obcích dostali komunisté více hlasu nez tam bylo volicu ve volbach v r. 1946. V jiném odstavci se zase zminuje o t. zv. retribuici, která také nemalou merou prispěla k volebnim vysledkum v r. 1946. Ale to nevadí panum z RSC, aby se stale odvolavali k jakési « kontinuite », t. j. k svému zvoleni v nedemokratickych volbach v r. 1946 !

V témže clanku soudruh Busek uvádí vynatek ze zpravy byvalého ministra dra Drtiny o vysledcich Retribuce. Bylo podáno 132.549 trestnich oznámení, bylo vyneseno 713 rozsudku smrti, 741 obzalovanych bylo odsouzeno na doživotí, 19.888 osob bylo odsouzeno do zláre v trvani 206.334 let s prumernych trestem 10 let tezkého zláre. V. 111.207 pripadech trestnic oznámení skoncil osvobozenim nebo zastavenim trestniho rizení.

Soudruh Busek vsak zapomnel uvést, ze tyto tisíce « osvobozenych » nevinných lidi ztravili dlouhé měsíce a i roky v kriminálech a ze na prislusniky jejich rodin bylo kydano blato nadavek « kolaborant ».

A co bylo pricinou zatčení, zalarovani a i poprav techto nevinných ? Byl to retribuční dekret presidenta republiky dra E. Benese

prijaty vládou a schváleny Prozatímním Národním shromážděním. A celá rada lidí, kteří s tímto výsměchem všem právním zvyklostem, pravu a spravedlnosti, souhlasili jak ve vládě tak i v parlamentě, sedí dnes v RSC a hrají si na státní odpuštění komunistu, ačkoliv i na jejich rukách lží krev nevinných!

V r. 1947 komunisté se snažili rozbit slovenskou Demokratickou stranu. Vše započalo známým případem Kempny a Bugar, o kterémto závažné věci se pan soudruh Busek vůbec nezmiňuje. Patrně proto, že by musel přiznat, že to byli právě cestí socialisté, kteří se postarali o to, aby tito dva slovenští katolíci byli vydáni trestnému stíhání, ačkoliv slo o nevinné lidi. V bezpečnostním výboru poslanecké snemovny hlasovali národní socialisté a sociální demokraté do jednoho pro vydání generálních tajemníků slovenské DS Kempného a Bugara. Jediný ze českých poslanců se odvážil hlasovat proti. Byl to Jan Brukner, kovář a zemědělec z Českomoravské Vysociny, který hlasoval dle svého svědomí, zatím co jeho dva « státní » kolegové z lidoveckého klubu se zdrželi hlasování. Tehdy započal rozklad DS a ten, kdo zamlčuje tuto důležitou událost, falšuje historii.

« Stalinem, dne 10. července v Moskvě brutálně zmárený pokus jednomyslně 4.7.1947 ve vládě usnesený, zúčastnit se pařížské konference o Marshallově plánu a odmítnutí našich pokusů o uzavření spojenecké smlouvy s Francií, vyvolal v nekomunistické veřejnosti takový odpor proti komunistům, že tito definitivně odhodili masku předstírané spolupráce s ostatními stranami... » — Tolik pan soudruh Busek.

Skutečnost však je tato: pro neúčast na Marshallově plánu — na žádost Moskvy — hlasovali ve vládě všichni ministři, tedy nejen Fierlinger a Gottwald, ale i pan soudruh Zenkl a pan soudruh Ripka, oba prominenti z RSC. Nemáme tak krátkou paměť, abychom se nepamatovali na projevy soudruha Zenkla, kde svoje rozhodnutí odmítnout účast na Marshallově plánu vychvaloval veřejně jako statistický čin.

Neudivuje nás ani, že soudruhem Buskem zmíněná dohoda mezi soudruhem Zenklem a soudr. Lausmanem o společném postupu stran socialistické a národněsocialistické se tak špatně projevila v praxi v únorových dnech.

V téže věci Hlasu Československa naričil soudr. Zenkl nad špatnou světovou politikou, která nás dovedla v r. 1939 k propadení Polska a k světové válce a že tato politika po druhé světové válce vedla k tomu, že mezinárodní komunismus v Moskvě má dnes atomovou bombu z uranových dolů v československém Jáchymově...

Že by však i on měl nějakou vinu na této špatné světové politice, pan soudr. Zenkl nepřiznává. Nebyl to však jen Beneš, jehož koncepce Střední Evropy se ukázala chybnou. Nebyl to jen Beneš, který hledal spojence všude jinde, jenom ne mezi sousedy Československa — Polsko, Rakousko, Maďarsko — ale naopak

proti Madarum vytvoril jakousi Malou dohodu, která se rozsypala při prvé vazné zkousce. Byl to soudr. Zenkl, který ma primou ucast na prodani Jachymova Sovetum. Byl to nejen on, kdo o tajné smlouve mezi CSR a SSSR vedel a ji podepsal, ale vedel o ni i pan soudruh Ripka, jak o tom svedci interview dopisovatele New York Herald Tribune s drem Duchackem, byvalym predsedou Zahranicniho vyboru poslanecké snemovny z 8. cervna 1948.

Tito panové zaprodali Ceskoslovensko Sovetum, dali jim neomezenou moc nad uranovými doly v Jachymove, kam si Sovety dovazeli nemecké zajatce na práci. Ani byvali clenové vlády nemeli pristupu do tohoto sovetisovaného uzemi, na pr. byvaly ministr Prochazka, aby zjistil, jaké jsou tam zdravotni pomery. Vyse jmenovanou tajnou smlouvou bylo dano Sovetum svrchované pravo nad temito doly. Dnes Sovety vlastní atomovou bombu a ohrozují cely svobodny svet. A ci vinou je, ze Sovety dostaly uranové doly v Jachymove? Tech, kdo jim je prodali, a kteri se postarali o to, aby se volicové v CSR nedozvedeli o zasantroceni techto dolu !

Dnes tito lidé svadi vinu jeden na druhého a na spatnou svetovou politiku. Nepodari se jim vsak zamlcovanim a prekrucovanim skutecnosti mystifikovati svetovou verejnost.

CO JE TO VODIKOVA BOMBA ?

Pro « Rozpravy » napsal prof. Marcel Duchaine (z franc. prel. M.S.).

Predstavme si velkou prostoru, treba Wilsonovo nadrazi v Praze. Nekde uprostred této prostory se nachazi bonbonek, kolem nehoz rychlosti nekolika tisicu kilometru za vterinu poletuje moucha. Tak asi priblizne vypada atom vodiku.

Ten bonbonek », to je tak zvané jadro atomu vodiku, kde se prakticky soustredila vschna hmota atomu; toto jadro nese kladny elektricky naboj a jmenuje se ucene proton. Ona « moucha » je nabita zaporne a jmenuje se elektron. Elektron je asi 2.000 krat lehci protonu a jeho hmota neprichazi prakticky v uvahu u porovnani s hmotou jadra atomu. Sklada se tedy atom vodiku z jednoho protonu a jednoho elektronu.

Vodik, jak znamo, ma své chemické vlastnosti, na pr. slučuje se s kyslikem a tvori vodu. Také atomy kysliku maji své protony a elektrony, jenze ve vetsim poctu nez atom vodiku, který je nejjednodusstim a nejjednodusim prvku. Chemické promeny, jako spojovani prvku v slozité slouceniny, desintegrace sloucenin v puvodni prvky a pod., odehravaji se pouze v risi elektronu, ve « slupce » atomu, kdexto jadra atomu zustavaji nezmenena.

Rekli jsme rave, ze vodik je nejjednodussi z prvku. Musime vsak ihned podotknouti, ze tato jeho jednoduchost je jen zdanлива. V prirode existuje také vodik méne jednoduchy, který krome protosu a elektronu ma ve svém jadre jeste jednu hmotnou castecku, která vazi priblizne jako proton, neni vsak nabita elektrinou a proto se nazyva neutron. Je zřejmé, ze atom vodiku, který ve svém jadre ma krome protonu jeste i neutron, vazi dvojnásobne oproti cbycejnému vodiku. Ucenci ho proto pojmenovali « tezký vodik », « deute-

rium ».

Jaké chemické vlastnosti má deuterium? Ale přesně tytéž jako obyčejný vodík, hydrogenium! Vždyť má ve své slupce jediný elektron podobný jako obyčejný vodík, a tento jediný elektron určuje chemickou povahu deuteria, který horí, tvoří s kyslíkem vodu (t.zv.tezkou), slučuje se se selenem a siřou a pod.

Atomy všech chemických prvků sestávají z protonu a neutronu v jádrech a elektronu ve slupkách. Nejtěžším prvkem je uran, který v jádru atomu má 92 protonů a 146 neutronů, kolem nichž poletují 92 elektronů — elektronů je totiž přesně tolik jako protonů. Z aurčitých podmínek můžeme « rozbiti » jádra atomu uranu, t.j. rozštěpit je. Obdržíme pak dva jiné prvky, berylium a baryum. Zvážíme-li však produkty štěpení jader atomu uranu, shledáme, že váží a něco méně než původní uran; část hmoty prostě zmizela, « vyparila se » — zdanlivě v hlubokém rozporu se zákonem zachování hmoty. Kam se poděla? Odpovídáme: proměnila se v energii.

Před několika desetiletími vyhlásil Albert Einstein svůj proslulý princip relativity, podle kterého energie a hmota jsou rovnomocné. Energie se může proměnit v hmotu a naopak. Einstein dokonce vypočítal, kolik energie obdržíme z hmoty, která se takto « vyparí ». Skutečnost potvrdila jeho výpočty. Při štěpení jader uranu proměňuje se sice jen nepatrná část hmoty v energii, ale i tato nepatrná proměna stačí k tomu, aby rozmetala a zničila celé město a statisíce lidských životů. V prvním okamžiku štěpení, po dobu jedné miliontiny vteřiny, panuje teplota 20 milionů stupňů, t.j. teplota slunečního nitra. Učiníme si pojem o této nesmírné teplotě, když si představíme, že jsme vystoupili na Mount Everest a držíme v ruce kovovou petikoru rozžhavenou na 20 milionů stupňů — mohli bychom pak obrátit v nívec celou zeměkouli!

To, co se odehrává v nitru našeho slunce, je pravý opak štěpení jader atomu uranu. Slunečním nitru se uskutečňuje sloučení jader atomu vodíku v jádra atomu helia. Teoreticky by z jedné tuny vodíku vytvořila jedna tuna helia. Není tomu ale tak. Z každé tuny, t.j. 1000 kg vodíku, který se proměňuje ve slunečním nitru v helium, obdržíme jen 999 kg 971 gr helia — 29 gr vodíku se proměnilo v teplotu. Při každém štěpení nebo slučování jader atomu se tedy část hmoty proměňuje v energii. A právě oněch 29 gr hmoty, jež se « vyparuje » při proměně každé tuny vodíku v helium, je zdrojem sluneční energie. Nebyť toho, nebyť by ani život na naší planetě možný.

Co je to atomická bomba?

Je to přístroj, kde se v čteném okamžiku uskutečňuje proměna hmoty v energii. Tato proměna se může uskutečnit buď štěpením velkých jader atomu (uranu), anebo sloučením vodíku v helium. V prvním případě mluvíme o A-bombě, cili o obyčejné atomické pumě, v druhém H-bombě (hydrogenium-bomba).

Napsali jsme výše, že štěpení uranových jader nastává za určitých podmínek, které můžeme umele vyvolat a urychlit poměrně snadno. Avšak slučování atomu vodíku byl problém daleko složitější. Víme již, že k proměně vodíku v helium je třeba aspoň 20 milionů stupňů, t.j. teploty slunečního nitra. Dobra, řekl si učenec, vezmeme tedy obyčejnou A-bombu a dáme ji vybuchnout ve vodíkovém ovzduší. Avšak obyčejný (« lehký ») vodík potřebuje zahrívání na 20 milionů stupňů po dobu nejméně 2 milionů let, aby se přeměnil v helium a tak obetoval 29 gr z každé tuny své hmoty na přeměnu v energii. V slunečním nitru je ovšem tak veliké množství atomů, že se tam každou chvíli uskutečňuje proměna hmoty v energii v kosmických rozměrech. Američtí učenec však nechtěli čekat 2 miliony roku a hledali jiné způsoby.

Rekli jsme vyše, že se v přírodě vyskytuje t.z.v. těžký vodík, deuterium. Učenci zjistili, že se deuterium, je-li patřičně « nadrženo », proměňuje v helium s úžasnou rychlostí, stací mu k tomu jen jedna padesátitisícina vteřiny. Nebylo však ani deuterium nic platné pro účely H-bomby, protože oněch potřebných 20 milionů stupňů tepla trvá jen 1 miliontinu vteřiny při výbuchu uranové bomby, t.j. po dobu dvacetkrát kratší potřebné. Obrátili se tedy atomičtí badatelé k t.z.v. zvláště těžkému vodíku, který ve svém jádru má jeden proton a dva neutrony, vází trojnásobek obyčejného vodíku a jmenuje se proto tritium. Tritium se v přírodě téměř nevyskytuje a musí být proto vyrobeno v atomické laboratorii. Jádra tritia se proměňují v helium za teploty 20 milionů stupňů už v době kratší než miliontinu vteřiny. Stačilo by tedy přivodit výbuch A-bomby v tritiové atmosféře, a ihned by začala proměna jader tritia v jádra helia doprovázena uvolněním energie, t.j. straslivým výbuchem.

Nex — v cestu tritiové H-bomby se postavily neprekonatelné překážky. Vyroba jednoho kg tritia by totiž stála malickost jedné miliardy dolarů. Jelikož však pro účinnou H-bomбу je třeba mnoho kilogramů tritia, musila by se patřičně celá americká produkce omezit jen na výrobu tritia, a to jen pro jednu jedinou H-bomбу. Američané při tom neměli by ani utechu z dobrého uložení vynaloženého kapitálu, neboť tritium je radioaktivní prvek, t.j. samovolně se rozpadáva, a za 12 roku zůstane z každého kg tritia jen 500 gr. Američtí učenci však konečně přišli na to, že se směs docela nepatřičného množství tritia a deuteria, který je poměrně laciný, proměňuje v helium při teplotě 20 milionů stupňů již v době jedné miliontiny vteřiny, cili že výbuch A-bomby v ovzduší této směsi přivodí okamžitě také přeměnu vodíku v helium a uvolnění energie v přímo kosmickém měřítku. Tak byl rozlúšten problém H-bomby.

***

31.ledna 1950, několik dní po zatčení atomického špiona dra Klause Fuchse, nařídil prezident Truman americké atomické komisi badání v oboru H-bomby. 1.listopadu 1952 vybuchla první vodíková bomba nad atolem Eniwetok v Tichém oceánu, nedaleko proslulého atolu Bikini. Eniwetok se prostě « vyparil ». Straslivá účinnost H-bomby předstihla všechny atomické zbraně založené na principu stupení uranových jader. Vodíková bomba na rozdíl od obyčejné A-bomby je neomezena ve svém účinku. A-bomba, která vybuchla nad Hirošimou 6.srpna 1945 měla mocnost 20.000 tun trinitrotoluolu (« 20 kilotónů », kilotón je síla výbuchu jednoho tisíce tun T.N.T.). A-bomba může vyvinouti dnes sílu až 100 kilotónů, nex existují přece meze její účinnosti, které nelze překročit. Avšak H-bomba, jež vybuchla nad atolem Eniwetok, měla účinnost 000 kilotónů (megatón) neboli jednoho milionu tun T.N.T. ! Teoreticky je možno konstruováti vodíkovou bombu o účinnosti nejen tisíce, nýbrž i několik miliard kilotónů. Jaký účinek měla by tato bomba ? Na tuto otázku odpovídají atomičtí badatelé, že by výbuch takové bomby způsobil okamžitou desintegraci celé naší zeměkoule, která by se prostě « vyparila », jako se vyparil atol Eniwetok. Netvrdíme, že by podobné úmysly mohl mít některý stát. Dovedeme si ovšem snadno představit, že by Sověty jednorázovým úderem zničily několik tisíc nejdůležitějších amerických středisek. Ale zajištění ani Rusové nemají zájmu na tom, aby zničili celou zeměkouli a tím ovšem i sebe. Avšak takového úmyslu by mohla mít na příklad banda deseti bláznů vyzbrojených vědecky i finančně, a kteří by někde v odlehlé poušti nebo v nepřístupné džungli připravovali klidu a beze spechu výbuch H-bomby o mnoha miliardách megatónů. Takový tajný výbuch voskové superbomby a tedy z zničení nazi Zeme je dnes v rámci lidských možností.

Co tedy máme dělat ? Odpovídáme : nevíme. Nevidíme prostě možnost zabránit zločinnému použití H-bomby za účelem zničení celého státního území nebo i celé naší zeměkoule. Nevidíme tuto možnost proto, že každý stát je suverénní a může si tedy na svém území dělat co chce. Nevěříme ani v to, že by tomu mohly zabránit Spojené národy a podobné organizace. Proč ? Ale proto, že Spojené

narody nemohou poslat armadu do Ruska nebo do jiné země, aby tam zabavila dolicný materiál a zabezpečila výkon spravedlnosti vůči těm, kdo připravovali zločinné použití H-bomby proti některému státu nebo i celé zeměkouli !

Lidstvo se dnes dostalo do téměř bezvýchodné situace, jelikož lidská věda a technika nesmírně pokročily, kdežto lidská morálka nesmírně poklesla. Kdyby, když jste nexestivovaly rozhlas, telefon, telegraf a noviny, postacilo vylicení utrpení křesťanu ve Svaté zemi — a celý tehdejší civilisovaný svět vytáhl do boje. Avšak dnes evropské státy veselé obchodují se Sověty a kupují sovětské zlato, na němž leží krev a slzy milionu otroků. To už není pouhá chamtivost, nýbrž je to mravní degenerace. Mravně zdegenerovaní jsou žurnalisté hlasající neutralismus vůči Sovětům, politici ujistující, že za železnou oponou jsou lidé šťastní a spokojeni, statníci podporující komunismus a titóismus a tresoucí se strachem, aby, nedejž Bože, nebyli komunisté poraženi v Koreji a v Číně. A do tohoto mravně zdegenerovaného světa statníku a politiků přišla H-bomba. Měla ovšem rádeji počkat se svým příchodem, není-liž pravda ?

SEDMNÁCTKA V NOVÉM KOZISE

S. Ghelfand

« Zenklovu Radu může zachránit již jen zrada neradovců ». (« Bohemia ».)

Tak už je to tady. Onen « vrcholný orgán exilu », « nás jediný právní základ », ona Rada vzájemně se podporujících kolaborantů, jejichž společným jmenovatelem je natažená ruka směrem k pokladně amerického soukromého spolku NCFE, již opět neexistuje. Vedení amerického Národního výboru pro Svobodnou (?) Evropu, které organizuje sbírky po celé Americe a nasbírané dolary pak používá m.j. také k podpoře socialistické Rady a socialistického rozhlasu Svobodná (?) Evropa, se zřejmě chytlo za nos. Zlaté časy, kdy americká administrativa byla zamorena komunistickými špióny a jejich socialistickými náhonci, se zřejmě blíží k svému konci. Kongresní výbor pro vyšetřování neamerické činnosti a senátní subkomise Mc Carthyho odhalily již hezkou řadku komunistických a komunisujících agentů, kteří seděli jako zaba na prameni u samých zdrojů americké politiky. Je pak veřejné tajemství, že se kruh kolem vedení spolku NCFE, jehož cíle jsou neznámé, ba i záhadné, svírá stále užejí a že v USA i mimo ne je velmi mnoho lidí dychtivě čekajících na konečné vysvětlení příčin a pohytek dosavadní činnosti zmíněného spolku, který svých velkých prostředků nasbíraných mezi důvěrytelným americkým lidem používá k tomu, aby zachránil socialismus v zemích za železnou oponou. Pak snad bude též všem jasno, proč a z jakých důvodů financoval a financuje zminěný americký soukromý spolek onen « vrcholný orgán se všemi jeho odnožemi, které se jako chapadla obrovské chobotnice přisávaly přímo na kořeny života české emigrace, zejména v t. zv. táborech zemích, kde nesocialistickým a neradovským exulantům je znemožňována

existence takovému Runzy, Plachými, Kusými a jinými radovskými agenty. A bude též jasno, proč se rozhlas Svobodna (?) Evropa stal doménou socialkomunistu všech barev a odstínů, kteří soustavně propagují kosický program a pečlivě vylučují všechno, co by mohlo být nepřiznivé socialismu a socialistickým vymoženostem, takže ani v náboženském pořadu rozhlasu Svobodna (?) Evropa nedovedl se posluchači o tom, že církevní sociální nauka zavrhuje socialistické způsoby řešení sociální otázky — není tam totiž ani jeden statečný křesťan, který by se ve svém pocínání ridil méně výši svého měsíčního platu a více svým křesťanským svědomím.

A tak panové z NCFE se rozhodli « udelati poradek » drive, než by na ně dopadla egyptská rána Mc Carthyho podvýboru. Jen si však nepomyslete, že si snad zmínění panové zavolali Zenkla s jeho celým Ku-Klux-Klanem a rekli — tak, soudruzi, nic ve špatném, ale doba je dnes zlá, nemůžeme už vás více držet, maucta a s Panem Bohem. I kdepak! Zmínění již panové zřejmě pocítají s tím, že se to nějak obrátí a že postaci jen dají Zenkla a jeho Ku-Klux-Klan do politické konzervy coby « oposici », ale do vykladní skříně svého spolku, jehož cíle jsou jinak neznámé, ba i záhadné, že by zatím dali dra Cerného, dra Osuského a jiné uctyhodné sice, ale jinak pro ně neskodné velicíny českého emigrantského života. Píšeme « neskodné », protože téměř stejné personální obsazení jako dnesní « pracovní výbor » dra Cerného měla také pověstná sedmnáctka, která od konce ledna 1951 až do května 1952 byla postizena chronickou politickou a duchovní skřeceninou právě tak jako konkurenční trináctka, a projevila známky jakési euforie pouze při měsíční výplatě v pokladně NCFE. Tenkrát jako i dnes, spoluzivori v sedmnáctce tentýž marxista soudr. Majer a tentýž lidovecky kosíček soudr. Procházka, snad jen s tím nepatrným rozdílem, že v nynější sedmnáctce má předsedati Zenkl Pavel, který se prakticky navlas podobá Zenklovi Petrovi, a za jehož předsedování onen « pracovní výbor », jak se dnes staronová sedmnáctka jmenuje, bude přelévati z prázdného do prázdného stejně úspěšně jako i její ctihodná předchůdkyně. Dockáme se patrně též obligátního « Provolání k čs. emigrantské veřejnosti », a že my i nadále « neustaneme, nepřestaneme a verní zůstaneme », při čemž dozajista bude vynechána jakákoliv zmínka o kosickém programu a o znarodnovacích vymoženostech, a tak budou soudruzi Majer a Procházka spokojeni a « jednota udržena ». A až se bourka prezene a nebezpečí z Mc Carthyho pomine, pak zmínění již panové z NCFE otevrou svou politickou konzervu a zavolají si pro zmenu Zenkla Petra, aby zase « sjednotil čs. exil », a dají k ledu Zenkla Pavla i s celým příslušenstvím. Soudruzi Majer a Procházka zůstanou ovšem v každé garnituru, podobní onomu « neutralovi », jenž ležel na kavalci mezi dvěma rivaly, kteří stále tahali k sobě uzkou

pokryvku — ale ten uprostřed měl vždy teploučko a jen domlouval oběma valcím o pokryvku stranám, aby se už konečně smířily, sjednotily a « věrně zůstaly ».

Nova sedmnáctka, která dnes vlastní heslo k pokladně soukromého amerického spolku NCFE, je mrtvorozené dítě právě tak jako i původní Rada, pak třináctka a sedmnáctka a « obnovená » Rada z května minulého roku. Neboť každý spolek musí mít určitý cíl. Jaký politický cíl měla Rada? Vyhlásila ovšem « odboj » proti komunistickému režimu doma. Ale co dále? Vždyť ve vlasti máme dnes uskutečněný socialistický rad. Po vyhnání Zapotockých, Nejdých a Čepíčku najdeme doma důsledně provedené společenské vlastnictví výrobních zdrojů, tovary, dílen, kramů, strojních zařízení, materiálu a surovin; najdeme jednotné školství v rukou všemocného státu; najdeme rozsáhlý aparát státních úředníků a dozorců monopolně řídicích výrobu, výživu, vzdělání, sport, národní práci, povolání každého jedince a jeho pracovní umístění, pracovní normy, mzdy a životní standard; najdeme tam tisíce a desetitisíce sedláků, kterým byly jejich rodné grunty ukradeny státem, živnostníkům a řemeslníkům, jimž byly uloupeny jejich dílny se zařízeními, úředníkům, advokátům, lékařům, které stát oloupil o ordinace a kanceláře, jež pak obsadili režimní darebáci. Jedním slovem najdeme tam socialistický rad, a budeme pak musíti ihned v prvním okamžiku po osvobození zaujmout jasně stanovisko v otázce — kam s tímto socialistickým radem?

Jak původní Rada, tak i všechny její limitrofní utváry byly neschopné života proto, že nemohly nikterak resit tyto otázky. Proč? Ale prostě proto, že právě panové Zenkl, Ripka, Stránský, Procházka, Majer a C° to byli, kdo spolubudovali základní pilíře dnešního socialismu v CSR! Rada ovšem vždy měla mezi svými členy t. zv. praváčky, kteří však byli příliš zbabeli a neodvázali se na pr. ani vyslovit prozradavek odvolání kosického programu. Dnes titíž « praváci » pokračují ve své dosavadní linii a tvoří s marxisty a kosíčky jeden společný « pracovní výbor », t. j. předem znemožňují stanovení společného cíle a pracovní činnosti. Zapominají na to, že Rada ani kterákoliv jiná politická formace v exilu není svazek nucený, nýbrž mravní. V obecném zastupitelstvu nebo v parlamentu musíme sedět s každým, kdo byl do tohoto sboru poslán se zachováním všech zákonitých nalezitostí. Avšak v odbojové organizaci v exilu **nemusíme** sedět s těmi, kdo tento exil spoluzavinili a k tomu ještě trvají na tom, že všechno dělali dobře a že i nadále budou činit totéž. Je proto každé exilové politické těleso, ve kterém sedí spolu marxisté a socialisté s nesocialisty — je při tom lhostejné, kdo je z nich « u vlády » a kdo je « v opozici » — neschopné života a musí se nutně rozpadnouti. Neveri-li kdo tomu, necht si připomenout celou neslavnou historii Rady od konce února 1949 až dodnes.

Není jiného východiska než soustředění demokratických sil na základě minimálního společného programu, jehož páteří by bylo odmítnutí existující socialisace výroby a národní práce ve vlasti a stanovení základních směrnic pro vytvoření harmonického a trvalého národního společenství. To znamená politický blok demokratických složek exilu, bez marxistu, socialistu a kosícku. Bude pak ovšem třeba též stanovit to společné, co demokratickou pravici spojuje v otázce česko-slovenské vzájemnosti a sudetských Němců. Tvrdíme, že není v demokratické pravici podstatných názorových rozdílů ani v těchto otázkách. Může proto být demokratický blok účinným nástrojem odbojové práce v exilu. Tedy nikoliv ozivování mrtvých duší v politickém exilu, nikoliv hraničení na vládu a opozici se zkrachovanými kosíckými, nýbrž poctivé hledání živých sil v českém demokratickém exilu a soustředění demokratické pravice, to je naléhavý úkol dneska. Radu nezachrání ani peníze zmíněného již spolku NCFE, jehož cíle jsou neznámé, ba i zahradné, nezachrání ji už ani zrada neradovců. **Opakujeme : ani zrada neradovců.** Měli by si však oni neradovci vzít k srdci pořekadlo o ujetém vlaku.

KOMENTÁŘE A POZNÁMKY

Karel Sidor zemřel 20. října t.r. v Montrealu v Kanadě. Narodil se 16. července 1901 v Ruzomberku. R. 1929 stal se Z. Sidor šéfredaktorem « Slováka », r. 1935 byl zvolen do čs. parlamentu. Od r. 1939-1945 byl Sidor vyslancem Slovenského státu při Sv. Stoliči ve Vatikánském městě. R. 1948 stal se K. Sidor předsedou Slovenské národní rady v zahraničí. Do Kanady odešel r. 1950. Sidor byl vynikající novinář, schopný a čestný politik a diplomat. Pohřeb Sidorův se konal v Montrealu 24. října t.r. za obrovské účasti. Státní podtajemník Msgr. Montini poslal rodině Sidorové soustrastný telegram jménem Sv. Otce. Zemřel velký bojovník proti komunismu a za práva slovenského národa. R.i.p. !

Kniha S. Ghelfanda « V předvečer druhého dne » (Marxismus a křesťanství) je dána do tisku a vyjde začátkem příštího roku.

Soumrak Zahraničního ustavu.

« Tribuna » za červen až srpen t.r. je takmer cele venována apologii t.zv. Zahraničního ustavu a je tentokrát naladena na neznámé molové tóny. Všichni pryč ubližují hodnému a milému Zahraničnímu ustavu, « Národní střed », Slováci a hlavně Ghelfand, kterého přece Tribuna má tolik ráda. A že pryč ZU je

ochoten spolupracovat nejen s Lausmanem a Titem, nybrz aj s Ghelfandem a treba i s Francem. A ze meli pry oni mezi svymi spolupracovníky takového dobrého mladého kneze, který nyní vypovedel Tribune spolupraci. Ale vzdyt ZU není zednarsky spolek (ujistuje Tribuna), proc by tedy nesmeli dobri mladi knezi zakolaborovati si se Zahranicnim ustavem (taze se Tribuna)? Lausman pak vubec není Tituv agent (tvrdi Tribuna) a ma dokonce nehynouci zasluhu pred bodrym lidem ceskoslovenskym, nebot jen díky Lausmanovi zacal se Tito zajimati o ceskoslovenské veci (sazec to nemuze uz vydrzet a cini poznamku: Stalin se také velmi « zajimal » o cs. veci, a pred nim jeste vetsi zajem o ne jevil Hitler). A ze — Tribuna se zde vyjadruje velmi zahadnym stylem — byly pry nejaké potize s bezpecnostni policií (zrejme francouzskou) a ze se Tribuna odstehovala nyní do Holandska, z duvodu pry netechnických.

Ve skutečnosti vsak se veci maji ponekud jinak. V rijnu t.r. byl parizskou bezpecnostni policií zatcen soudruh Frantisek Kubala usvedceny ze spionaze ve prospech prazské komunistické vlady. Kubala byl soustavne sledovan po nekolik mesicu a jiz v cervnu t.r. bylo o nem zjisteno, ze je vynikajicim clenem ustredi ZU a ze je duverníkem parizského sěfa ZU Huberta Ripky, kryci znacka Maly. A tak by bylo celkem jasno, proc Tribuna najednou vzala nohy na ramena a-hajdy z Francie. Pro zajimavost uvedeme, ze se soudruh Ripka-Maly uz do Parize nevrati, patrne také z « duvodu netechnických », a hleda nyní utociste v Londyne, aby tam mohl pokracovasti ve své blahodárné cinnosti, kdyz v Parizi prestal byti persona grata a v USA nad nim visi Damokluv meč Mc Carthyho vysetrovaciho vyboru. Jsou to vsak veci celkem podružné. Hlavni vec je — proc se Tribuna adstehovala prave do Holandska?

Protoze v Holansku zije a pusobi Alter ego Lausmanuv, komunista Ing. Vladimir Bruza. Je to byvaly sekčni sěf Lausmanova byvalého ministerstva prumyslu a v pounorovych dnech byl vysoce pocten duverou komunistické prazské vlady, která ho poslala do Moskvy, aby skoncoval prodej Jachymovskych uranovych dolu Sovetum. Je v t. zv. exilu od r. 1950 a spolu s neméne zdatnych agentem drem Jaroslavem Profousem, nyní v USA, delal komunistovi Lausmanovi, který je skutecnym sěfem ZU a za Titovy penize si poridil spionazni kancelar v Solnohrade, spojku na vsechny t. zv. Pracovní skupiny Zahranicniho ustavu. Jelikoz ZU, který ma ve svych tajnych stanovach, ze predevsim pecuje o dobré a vynosné zamestnani pro své clený, umistil soudruha Bruzu v Holansku zposobem velmi uspokojivym, je nyní zase na soudruhu Bruzovi, aby vytrhl trn z paty ZU a Tribune. A proto se Tribuna odstehovala do Holanska.

A nyní k narkum a kvileni Tribuny. Nemuzete, panové soudruzí, zapriti, ze ve vasem tajném organisacnim radu je zduraznen prave

zednarsky raz ZU. Nemohou proto ani katolicti knezi s vami spolupracovat, nebot podle kanonického prava knezim je zakazana jakakoliv spoluprace v organisacich zednarskych a jim podobnych. Nesmeji tudiz ani psat do Tribuny ani byti cleny Pracovnich skupin ZU nebo jeho t. zv. Klubu. Podle téhoz kanonického prava kazdy katolik, pod trestem exkomunikace, je povinen oznamiti cirkevniim uradum známé mu kneze — spolupracovniky zednarskych a jim podobnyck spolku. A proto také, soudruzi, onen mlady knez, který vam vypovedel svou spolupraci, ucinil dobre, a ten, kdo onoho kneze upozornil na rozkladnou cinnost ZU, vykonal spravny a zasluhny skutek.

Nemuzete taktéz zapriti, soudruzi, ze podporujete nejen narodniho zradce Lausmana a moskevského agenta Tita, nybrz ze se také aktivne angazujete pro komunistickou vec. Pripominame vam jen namatkou intervenci Zahranicniho ustavu ve prospéch australskych komunistu, kdyz slo o zakaz jejich zlocinné a nemravné aktivity.

Nemuzete rovnéz zapriti, soudruzi, ze ve vasich tajnych ideologickych smernicich je zduraznena nutnost udrzeni systému socialisace vyrobnich prostredku, cili jinymi slovy i zde v exilu propagujete tentyz komunismus, který uskutecnuje prazska vlada doma.

Nebo snad chcete zapriti, soudruzi, ze vase tajné stanovy predvidaji valutové a jiné obchody z komunistickým Ceskoslovenskem? Vzdyt redakce jednoho vaseho vedlejsiho casopisu prodavala ve Svycarsku komunistickým zemim kulickova loziska a jiné valecne dulezité meteryaly a musila pak honem utikati ze Svycar, kdyz tato aféra praskla. Nyni vychazi tento vas vedlejsi casopis pod patronaci vaseho clena Ferdinanda Peroutky a soukromého amerického spolku pro zenklovskou Evropu; téměř vsichni clenové této redakce jsou vami umisteny dnes v RFE.

Zapirate snad i to, soudrizi, ze drzíte ochrannou ruku nad komunistickými spiony a agenty, kteří usilují hlavne o znemozneni protikomunistického odboje v nasem exilu? Popirate, soudruzi, prokomunistickou a protiodbojovou cinnost takovych lidi, jako dr Adolf Plachy, dr Dusan Bresky, Borek Zofka, dr Karel Maiwald, Milos Vanek, dr Vilém Bernard, dr Marius Matej Hikl, Frantisek Listopad, Sedivy, Graf, Runza, Pejskar, prof. Boh. Cerny, rada Pechacek (Rim), Houser, dr Stolicka a desitky jinych, vesmes to komunistických a socialtitoistických agentu ve vasich sluzbach?

Mohli bychom značne dlouho pokracovati ve vypoctu vasi spionazni a agentské cinnosti, soudruzi, davame vsak prednost tomu, aby chom nejzavaznejši veci prednesli pred radnim soudnim tribunalem, date-li ovšem nam k tomu príležitost.

A proto, soudruzi, piste si za ucho toto: vezte, ze jsme nesmirne radi tomu, ze se boj, který jsme vam vyhlasili pred

dvema roky, blizi k svému viteznému zakončení. Vase nahla krotkost a narky nas neoklamou, jako neoklamaly nas vase svatouskovani a svaty obrazek v Tribune presne pred rokem. Odmitame vasi ruku nabizenou ke smiru, nebot nechceme se s vami smirovat ani vas ziskavat. Avsak chceme vas vyhnat z naseho exilu, protoze do exilu nepatríte a jste nositeli komunistického zla. A také vas vyzeneme.

Na konec malé vysvetlení. V Tribune byla uverejnena m.j. též otazka, co si vlastne « Pater Ghelfand » myslí svym novotvarem « soudruh Ripkolausman »? Na to odpovidam, ze za prvni nejsem knez a ze ma « tonsura » je od prirody a neni tudiz posvecena; za druhé, novotvar « Ripkolausman » znamena asi toto: V nasem exilu je vseobecne znama hloubka a kvalita mravniho charakteru soudruha Ripky. Nemuzeme vsak zde blize specialisovati ony mravni a charakterové kvality, nebot jsme na rozpacích, zdali je to uskutecnitelné ve vyrazech literarních a nezalovatelných. Tytéž rozpaky mame také v pripade soudruha Lausmana. A tak, abychom podali vrcholny obraz onech mravnich a charakterovych kvalit, uvedli jsme do sveta novotvar « Ripkolausman », ktery je skutecna pojmová synthesa zminených jiz mravnich a jinych kvalit, jejichz blizsi oznaceni je zalovatelné. Konecne znamena tento novotvar, ze je-li jeden z techto slovutnych soudruhu za osmnact, je zase druhý bez dvou za dvacet.

Zivotni jubileum ceskeho novinare. 27. prosince dovršuje redaktor « Naroda » Rudolf Kopecky sedesat let sve zivotni pouti. R. Kopecky je rodily Prazak. Studoval strojni inzenyrstvi, byl na vojne 1914-18, novinarem od r.1919. Do zahranici odesel na prikaz Nezavisle jednoty legionaru a narodni demokracie v r.1939, ucastnil se v Krakove budovani vojenske skupiny a ve Varsave cs. legie. Byl pak v armade ve Francii a ve Britannii, nevratil se 1945 do vlasti, obnovil narodni demokracii v zahranici a vedl zapas proti prazskemu rezimu od sameho t. vz. osvobození. Vydava « Narod » od dubna 1948, po nekolik roku vydaval též anglicky psanou korespondenci a informacni sluzbu. Nyni je ciny v londynskem rozhlasu. V exilu je R. Kopecky znam jako vynikajici zurnalista a jeho « Narod » se zapsal nesmazatelnym pismem do analu III. odboje. Do dalsi sedesatky prejeme ze srdce nasemu milemu jubilantovi hojnost Bozeho pozehnani a Zdar Buh!

Povedena anketa. Nabozensky casopis Novy Zivot usporadal anketu o ideologickeém vyvoji a prinesl odpoved byvalého ministra skolstvi, narodniho soudruha dra Jaroslava Stranského. Neni sporu o tom, ze dr Stransky napovidal toho mnoho a k tomu elegantnim stylem. Zustava pouze nejasné, co vlastne chtel rici; avsak spodni ton celého toho povidani je, ze holt nelze se vzdy braniti materielne proti utoku (a ze tudiz ani on, narodni soudruh

Stransky, nemohl se materiálne brániť proti komunizmu v dobe svojho ministrovania). A tak, že každý pri ňom našiel pred svojím vlastným prahom. Je to ovšem svätá pravda, jelikož ale práve dr. Jaroslav Stransky jaksi pozapomnel «zámestiť pred svojím vlastným prahom», bereme obeť na seba tento úkol a teraz sa uctívame bývalého ministra školstva: V čom zalezelo materiálne donucenie, že prišlo národného súdruha Stranského k príprave zločinného retribučného dekretu, pak dekretu o odsunu. Nemcu k hlasovaniu vo vláde pro zavraždenie Msgr. Tisa a k odmietnutiu Marshallova plánu? A kto iný pripravil návrh zákona o jednotne-fasistickom štátnom školstve než práve bývalý minister školstva, národný súdruh Stransky? Miesto farizejstva v Novom Živote mal by radšej súdruh Stransky kajične sa biť v prsá a volať *mea culpa*. Zaslúžil by si pak svojím otvoreným priznaním viny aspoň úcty. Miesto toho dr. J. Stransky propaguje v exile tentýž národný komunizmus a podporuje neokomunistické inštitúcie, kde spolupracuje s vyloženými marxistami a titovskými agentami. Je s podivom, že líciera povídania národného súdruha Stranského bola tak ochotne otvorená v náboženskom časopise, ktorý by sa mal venovať iným a užitečnejším veciam než delaniu reklámy zkrachovaným politikom Národnej fronty.

Hlídka Kresťanskodemokratického hnutia

Bratr Borivoj Zlatohlavek zemrel. Z Rima sme obdržali smutnú zprávu o náhlom úmrtí bratra Borivoja Zlatohlavky, bývalého generálneho riaditeľa poisťovne. Do exilu odesiel začiatkom r. 1951, v Ríme bol hlasateľom Radio Roma. Z jeho pera vyslyšeli tiež skvelé satirické rozhlasové komentáre «Tonda Vejsplechta, povoláním desítkař, radi pražskému rozhlasu». Byl to uslechtilý človek, obeť pracovníka a veľkého priznávateľa Rozprav a nášho hnutia, i keď pro známe pomery v českém vysílání Radio Roma musel zatajovať svoju aktívnu činnosť v KDH. Zemrel 15. října t.r. v pomerne ešte mladom veku 54 let. V trináťty deň po jeho smrti šli do Česka v Ríme na hrobové, kde bola slúžená zádušná mša sv. Jeho slechetnosť jiste Pan Bůh odmeni — R.i.p.!

Upozorňujeme stoupence KDH: Začiatkom prítomného roku budú prebiehať voľby do Ústredného výkonného výboru, oblastných a krajských vedení KDH. Vyzyvame naše stoupence, aby urychlene poslali členské prihlášky do generálneho sekretariátu KDH (na adresu Rozprav). Obdrží pak postou členskú legitimáciu oprávňujúcu k účasti vo voľbách. Zároveň zadáme oblastným vedúcim KDH, aby nám ihneď poslali výsledky náborových akcií.

Oblastní vedení KDH v Norsku: br. František Kuchynka, Rikshospitalet, Oslo.

Oblastní vedení KDH v Holandsku: br. Josef Koselka, Oude

Gracht, 227, Utrecht.

Oblastni vedeni KDH v Argentine: br. Jindra Jelinek, 1552, Gregorio de Laferrere, Buenos Aires.

Oblastni vedeni KDH v Australii: S. Dagmar Cibulkova, 420, South Rd. Moorabbin, Melbourne.

KAZDEMU, COZ JEHO JEST. Pred casem obdrzeli jsme z Berlina dopis podepsany predsedou cs. Sdruzeni polit. uprchliku p. Runzou, se zadosti o zasilani Rozprav. Vyhoveli jsme. Nedavno vsak jsme byli upozorneni na to, ze p. Runza obdrzene Rozpravy ihned trha a nedovoluje nikomu, aby si je precetl. Chapeme, ze pro lidi dusevni urovne p. Runzy je cetba naseho casopisu ukol prevysujici jejich skrovné poznavaci mohutnosti. Zaslali jsme proto misto Rozprav p. Runzovi do Berlina — balik sena, aby si ho ve zdravi uzil.

A LESSON FROM THE ELECTIONS IN GERMANY

(By S. Ghelfand, published in *Rozpravy* on September, 1953.)

We will start with some figures. There were 402 deputies in the Parliament of Bonn in the year 1949, but there is now ber, 1953 and how important it is.

For example, the German liberals had 52 deputies in the year 1949. They should musta have now 63 deputies if they would hold up their former positions, but they have now no more than 48 mandates—they lost therefore 15. Absolute victors are: the refugees who had not one deputy in the former Parliament. They gaines at once 27 mandates, and it was of course mainly the Christian-Democratic Union under the leadership of Dr. Adenauer which had 139 deputies in the year 1949—it should must have now 168, if they would hold up their positions—but they have now 244 deputies and this is more than a half of all deputies.

The Germans Socialists slowly wake up after the heavy disaster they met in the elections and start to talk that nothing happened after all, that the socialist party in Germany keeps on doing progress because in the year 1949 the Socialist party had 131 deputies, while today it has 150. This is half of the true only. Socialists had 131 deputies in the Parliament of 402 members and that means—by the mathematic formula—159 deputies in the Parliament of 487 members. As the Socialists gained only 150 mandates it is clear that they lost 9. If the socialism keeps on doig progress in Germany, than it must be by the backward way, « into in advance prepared positions for a successful shorten-ing of the front », like the deceased Hitler was telling.

It is a fact, that today in Germany not only Communists and neo-Nazists are discarded from the political importance, but also the Social Democrats, who with their 29% of electors can not be taken seriously as an opposition. It is not long time ago when we read in a religious journal some circumspect stories that some of the socialist parties have not now the materialism « at heism » in their programmes and therefore socialism changed so much today, that a faithful Christian may be a socialist. But the author of the stories forgot that the Christian Science refuses not only Marxist atheism but also the socialist conception of the community. The man—by the socialist doctrine—has one duty in the World; to produce good and plenty of things. And because in a community where whole production and work is under the control of the States commissars, the socialist doctrine says, the production is maximal and optimal without any capitalist exploit and therefore the socialism is improvement and an ideal for the mankind. (Socialismists quite correctly recognize as a higher moral way of the life—Dr. E. Benes.) Marx was twatching that this higher moral way of the life will inevitably come as a result of a revolution of the proletariat. Lenin worked out an instruction how to prepare and carry on a revolution of the proletariat. But there is an equal goal in the whole socialism, no matter if they call themselves the Marxist Socialists, who promise the enthronement of the higher moral way of the life with an assistance of a stick and gum, or the so called « human Socialists », Labourists or some another sorts of them, who want to reach their goal by the way of the parliamantary methods. There is not difference in their substance. It is proved by the fact that the Labour Party and the Ollenhauer's Social Democratic party are the greatest propagators of a reconcilliaun with Soviets. They defend Tito and Communist China because they are afraid that after the inevitable overthrow of the Communists behind the Iron Curtain may be also knocked down the Communism. Their policy agree—in a touching way—in that matter with the policy of the Social-Communist Council of Free Czechoslovakia. (We know only one Czech socialist party which refused not only Marxism with its materialism and a struggle between classes, but also the socialisation of the production and the « Declaration of Kosice ». This party is The Central Assembly of Social Democratic Friends under the leadership of Mr. Josef Novotny-Bohemus).

a suivre

ROZPRAVY, list pro krestanskou demokracii.

Rocnik IV., cislo 14-15, listopad-prosinec 1953.

Ridi a vydava S. Ghelfand, pod zastitou Krestanskodemokratické internacionaly.
Adresa : Boite postale No 20 Bruxelles — Schaerbeek I.